

ISTORIA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE PENTRU ELEVI, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 ALEXANDRIA ANUL 3 NR. 3 DECEMBRIE 2019

Străbunicul meu a fost împușcat în picior, în al II-lea Război Mondial

Alexandru Puiu, cls. a VI-a B

România este țara în care m-am născut, o țară foarte mică dar bogată, având toate formele de relief. De aceea a fost invidiată și dușmănită de mai multe popoare. De-a lungul timpului s-au purtat lupte pentru bogățiile sale.

Străbunicul meu, Arapu M. Alexandru, n. 27.10.1923 a participat la al II-lea Război Mondial din 1944 până la finalizarea războiului în 1945.

La doar 18 ani a fost luat în armată și încorporat la o unitate militară din Craiova, jud. Dolj. După perioada de instrucție, a fost trimis pe front în linia I, în Ungaria. Avea un detector de mine. A fost trimis să lupte contra nemților în munții Tatra din Cehoslovacia, tot pe linia I. Unitatea lor a fost poziționată la poalele munților, iar nemții erau sus și vedeau toate mișcările lor.

Într-o zi, când le-a fost trimisă mâncarea, a plecat cu un camarad al său după apă. Au fost văzuți și mitraliați. Camaradul său a fost împușcat mortal, iar el împușcat în piciorul drept între genunchi și gleznă. S-a bandajat singur. Cu cazmaua din dotare a săpat o groapă, cât a putut și și-a îngropat camaradul, apoi a plecat pe front decât cu haina de pe el. A mers foarte mulți km pe jos, rana i se agravase, dar îl mai lua câte o mașină care transporta răniții în țară. A intrat în țară pe la Ineu, jud. Arad.

A fost spitalizat 2 săptămâni și în tot acest timp pacea s-a încheiat și ai noștri au ieșit învingători. A participat la război cu gradul de soldat și a fost eliberat cu gradul de sergent. A trăit onorabila vârstă de 90 de ani.¹

CUPRINS

Străbunicul meu, Arapu Alexandru, a fost împușcat în picior	p. 1.
Străbunicul meu, Radu Gheorghe, a fost rănit la mână	p. 2.
Implicarea străbunicilor mei în cele două războaie mondiale ...	p. 6.
Străbunicul meu a fost sanitar în război	p. 10.
Militarii din familia mea	p. 12.
Sergentul Marin Mincă, prizonier la ruși.....	p. 13.
Străbunicul și bunicul în armată	p. 14.
Străbunicul meu a fost împușcat în ceafă și a supraviețuit	p. 17.
Străbunicul meu a fost ucis în luptă, în război.....	p. 18.
Străbunicul meu Melinte Constantin a transportat alimente și muniție	p. 19.
Străbunicul a fost ordonanță la un colonel	p. 19.
Frații Mihalache au fost invalizi de război, Costică a avut mâna amputată	p. 20.
Micii pompieri	p. 21.
„Libimetrul” în armată	p. 22.
Amintiri în spatele frontului	p. 22.
Amintiri din comunism	p. 23.
Tractorul din curtea școlii ...	p. 25.
Jocurile copilăriei	p. 25.
„Colăcerii” obicei de la nuntă.....	p. 27.
Străbunicul meu, Urmează Ion, a construit Monumentul eroilor din com. Ștorobăneasa –.....	p. 28.
Mătușa mea, Maria Georgescu (Vertan) a contribuit la istoria județului Teleorman	p. 30.

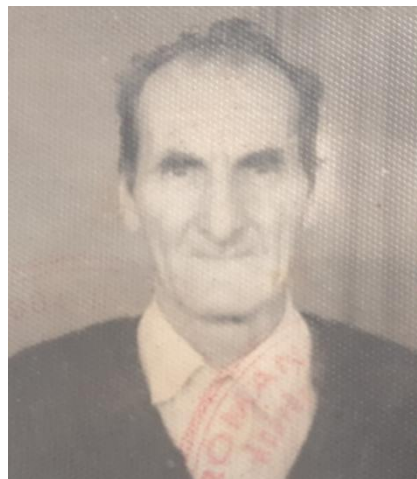
Străbunicul meu, Radu Gheorghe, deși a fost rănit la mână, s-a întors pe front și a căzut prizonier, fiind trimis într-un lagăr din Germania nazistă

„ Războiul este cel mai mare rău care se poate întâmplă pe pământ! ”

Alexandru Gabriel Nădrag, cls. a VI-a B

În anul 1944 a fost înrolat în armata și avea 19 ani. Toți tinerii din zona Teleormanului au fost recrutați și trimiși la Roșiorii de Vede pentru a fi instruiți. Instrucția a durat o lună de zile, timp în care au învățat regulamentele militare necesare precum și folosirea armelor în război.

După terminarea instrucției, s-au deplasat pe jos până la râul Tisa, în nordul țării, acolo unde se desfășurau luptele. România întorsese armele și lupta acum alături de armata rusă împotriva celei germane. Odată ajunși pe front, au intrat în focul luptelor, deși nu erau nici pe departe bine instruiți și echipați în comparație cu inamicii. Trupele germane, bine instruite și echipate, atât din punct de vedere logistic cât și ca armament, inițiau atacuri susținute asupra pozițiilor deținute de regimentul din care făcea parte bunicul. Aceste atacuri erau declanșate prin focuri intense de arme automate și susținute de cele mai multe ori de vehicule motorizate și de aviație. Străbunicul și camarazii săi aveau la dispoziție arme simple care nu puteau trage la foc automat. În aceste condiții, în perioadele de trageri intense inițiate de armata germană, bunicul și camarazii săi își săpau în cea mai mare grabă movile de pământ după care se adăposteau. Într-un astfel de moment, străbunicul a fost surprins cu mâna dreaptă în afară movilei de pământ care îl adăpostea și a fost împușcat în braț; a fost dus la un spital de campanie amplasat în câmp unde a primit primele îngrijiri medicale; a fost norocos deoarece glonțul nu a atins osul, ci a străpuns numai mușchiul și țesuturile.

După o perioadă de o lună, s-a întors la camarazii săi, din nou în linia întâi, în toiul bătăliei.

În aceste momente, armata română și cea rusă încercau să înainteze și să împingă liniile germane către vest. Într-una dintre aceste încercări, în timp ce se aflau într-un lan de porumb, regimentul străbunicului a fost surprins de o puternică contraofensivă germană, fiind încercuți; deși au încercat să iasă din încercuire, iar mulți dintre camarazi și-au pierdut viața în acea luptă, văzând că nu există sorți de izbândă și toți erau în pericol să fie măcelăriți, comandantul a hotărât ca cei rămăși să se predea.

Așa se face că cei câteva sute rămăși, au fost urcați în trenuri de marfă și trimiși într-un lagăr german din Munchen. Întrucât plăcuțele de identificare pe care le purta fiecare soldat din regimentul străbunicului au fost aruncate pe câmp în momentul în care au fost capturați de nemți, după înaintarea armatei române, acestea au fost găsite și trimise familiilor cu mesajul că aceștia au murit. Familia străbunicului a primit cu mare tristețe această veste; au fost organizate toate obiceiurile satului pentru astfel de situații.

În lagărul din Germania se aflau deja și alți deținuți, de alte naționalități; aceștia erau ținuți în barăci care semănau mai mult cu niște adăposturi pentru animale; stăteau în paturi supraetajate, câte 4 sau 5 paturi așezate unul peste altul; nu exista apă curentă decât la câteva robinete din curtea lagărului; mâncarea era absolut insuficientă, ea constând într-o felie de pâine și o zeamă pe post de ceai dimineața. La prânz, două felii de pâine și o zeamă pe post de supă, iar seara o felie de pâine.

Pentru a-și putea asigura cel puțin necesarul de întreținere al organismului, străbunicul împreună cu alți camarazi, culegeau iarbă care creștea în interiorul lagărului și o puneau la fiert împreună cu oase de cal pe care le adunau de lângă bucătăria nemților; astfel rezultă o zeamă pe care o beau și cu care au reușit să se mențină în viață până la sfârșitul războiului;

Din cauza condițiilor precare, toți deținuții erau invadați de purici, păduchi și alte asemenea; pentru a scăpa cât de cât de acești paraziți, în fiecare zi, cei care își doreau să trăiască, ieșeau la soare în fața barăcilor și încercau să-și curate hainele sau se ajutau reciproc pentru a omorî paraziții; cei care nu făceau aceste lucruri erau în final răpuși de boli și paraziți;

Străbunicul, împreună cu o parte dintre deținuți au fost folosiți la munci de curățenie în oraș, în toamna anului 1944; iarna erau trimiși sub pază să dezgăzească liniile de tramvai și celelalte obiective din oraș; așa se face că străbunicul a călătorit în anul 1945 cu metroul din Munchen, în timp ce el și alți camarazi erau mutați dintr-o stație în altă pentru dezgăzire.

În perioadele cât se afla în oraș străbunicul și camarazii săi au beneficiat de bunăvoința localnicilor; aceștia le dădeau pâine sau alte alimente, chiar dacă nici ei nu mai aveau în acea perioada foarte multe produse alimentare, deoarece în ultima parte a războiului hrană în toată Germania era raționalizată. Zilele au trecut și, în mai 1945, străbunicul împreună cu cei câteva sute rămăși, au fost eliberați de armata Americană; soldații armatei americane au găsit în lagăr câteva sute de oameni malnutriți, unii dintre ei ajunseseră la numai 45-50 de kilograme; le-au fost puse la dispoziție alimente pe care nu le mai văzuseră de mai bine de un an: carne, dulciuri, conserve.

Americanii le-au propus tuturor celor care consimțeau să meargă în America și să ajute la reconstrucția ei. O parte dintre supraviețuitori au acceptat propunerea și au plecat în perioada următoare în America. Străbunicul, împreună cu câțiva români au hotărât că glia strămoșească este mai presus decât promisiunile americanilor și au hotărât să se întoarcă acasă la ai lui.

Au fost urcați într-un tren în săptămâna următoare și, după o lună a ajuns străbunicul la porta casei părintești, îmbrăcat în costum de militar și cu armă la spinare.

Părinții, frații și surorile, toți cei care îl crezuseră mort în toată acesta perioada au avut un șoc la vederea lui. Au urmat zile de bucurie în familie și tot satul a venit să-l vadă pe cel "întors din morți".

Odată cu aceste povești, străbunicul ne-a transmis că războiul este cel mai mare rău care se poate întâmpla pe pământ și ne-a învățat să ne iubim țara și familia mai presus decât toate promisiunile și bogățiile pământului (Segent Radu R. Gheorghe, com. Bragadiru).¹

Brevet – pentru Medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945”²

¹ Cf. Mărturie Nădrag Gabriel, nepotul veteranului de război Radu Gheorghe.

Familia mea și-a adus contribuția la apărarea patriei și prin participarea la război a străbunicului Sergent Nădrag Stanciu Ilie, precum și a străbunicului Țene Dumitru din Furculești .

Sergent Nădrag Stanciu Ilie

SEMNALMENTE:
 Talie 166/80
 Ochi albaștri
 Păreți înalți
 Nasul drept
 Bărbați
 Gura
 pro.

Fotografia posesorului (bust) 5x7 cm.
 (vezi regulamentul, capul descoperit)

Stigilat
 Corpalat

Amprente (armele) celor 2 degete arătătoare

Pentru identitate:
 Comand. Comp.*)

Semnătura posesorului,

LIVRET DE SERVICIU MILITAR
 Model E

aparținând¹⁾ Serg. Țene Dumitru

Conting. 1939. Matricolul 8066.
 C. R. de origine Țelomon

STAREA CIVILĂ LA ÎNCORPORARE

Născut în anul 1917. cu
 comuna Furculești fiul lui Ion
 județul Țelomon și al Stoarea
 profesia: Agrie domiciliat în Furculești
 Căsătorit: județul Țelomon

Serg. Țene Dumitru
¹⁾ Gradul, numele, pronumele.

Livret militar Sergent Țene Dumitru

¹⁾ Serg. Țene Dumitru

a început serviciul militar ca soldat recruta (sau)²⁾ la data de 1-11, anul 1939 în Regimentul 80 Doct

S'a lăsat la vatră în concediu anticiptat de către Regimentul _____ pe ziua de _____, anul _____

Se trece în completare, din oficiu, pe ziua de 1-11-94

Și-a stabilit domiciliul în comuna Furculești, strada _____, județul Țelomon pe raza _____

Recrutare _____
 Șeful Btr. Mob. Major

DATELE TRECERII ÎN DIFERITE ELEMENTE ALE ARMATEI			
în completare	în rezervă	în miliții	Scos din elementele armatei
Grade succesive în completare, rezervă, miliții	<u>10-11-1939 Avansat Sg. 24. b. 26.</u> <u>26-1-1940 Avansat Cap. 24. p. 101</u> <u>30-1-1940 Avansat Sg. 24. p. 139/240</u>		

CORPUL DE TROPĂ CĂRUIA APARTINE CĂT SE GĂSEȘTE ÎN COMPLETARE _____

Livret militar Sergent Țene Dumitru

² Arhivă personală Nădrag Gabriel

Tene Dumitru

ROMANIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
U.M. Nr. 02405-Pitești

CERTIFICAT

Nr. T.6 din 04.01.1996

Certificăm că Tene Dumitru

născut în anul 1917 luna 11 ziua 16 fiul lui Ion
și Floarea domiciliat în loc. Furculești jud. Teleorman

a fost identificat cu următoarea situație:
01.10.1941-10.02.1943; 08.09.1944-21.10.1944,
pe front cu Regimentul 20 Infanterie
21.10.1944-28.11.1945, prizonier de război-Germania
' - terminat -

Datele au fost extrase din arhiva M.Ap.N.
Drept pentru care s-a eliberat prezentul certificat.

ȘEFUL UNITĂȚII MILITARE 02405,
Colonel

BG/FL

Certificat – prizonier de război în Germania³

³ Arhivă personală Nădrag Alexandru Gabriel

Implicarea străbunicilor mei în cele două războaie mondiale

Gheorghe-Mitrea Petru-Alexis
Clasa a VI-a B

Moto:

*„Dulcea noastră țară,
Ați salvat-o voi!
Glorie eternă,
Dragilor eroi!”*

*„Eroismul este arta de a sluji neamul prin sacrificarea ta!”
(Nichifor Crainic – erou)*

Mă numesc Gheorghe-Mitrea Petru-Alexis, am 12 ani și sunt fiu al județului Teleorman. Provin dintr-o familie numeroasă ale cărei rădăcini se întind pe două județe: Teleorman și Dâmbovița. Din nefericire, nu i-am cunoscut pe străbunii mei atât pe linie maternă, cât și pe linie paternă, care au participat ca soldați la cel de-al Doilea Război Mondial și chiar Primul Război Mondial. Cu toate acestea, am reușit să aflu informații importante de la bunicii și părinții mei.

Ioan M. Cristea, străbunicul mamei mele, a trăit între 1895-1977 în satul Ghimpați, județul Dâmbovița și a participat la Primul Război Mondial, fiind aghiotant al nemților, așa cum reiese din amintirile bunicii mele, Peșu (născută Dumitru) Maria, nepoata sa. Pe lângă ororile războiului, a suferit și de foamete, fiind nevoit să se hrănească cu broaște și ciorbă de troscot. Întors de pe front, și-a întemeiat o familie, iar unul dintre fiii acestuia a participat la cel de-al Doilea Război Mondial, pe frontul de Vest.

Cristea I. Vasile, fratele străbunicii mele, a participat la cel de-al Doilea Război Mondial pe frontul de Vest, în Austria și Cehoslovacia. În 13 aprilie 1945 a participat la Bătălia de la Hohenrappersdorf. A fost caporal radiotelegrafist pe un autotun. Iată câteva însemnări din carnetul său din timpul luptelor pentru eliberarea localității Mlady Haj:

„Pentru ocuparea satului Mlady Haj, luptam ca un popândău. Când simțeam gloanțele pe la urechi, trăgeam instinctiv capul înapoi, iar când auzeam șuieratul proiectilului, mă băgam în tunul de asalt sub protecția blindajului, după care scoteam capul și trăgeam, am tras până am terminat muniția. Doamne, ajută-mă să scap eu și toți ai noștri! (...) Este un fum și un zgomot de proiectile pe aici, de nu mai știi ce să mai faci. Îmi este dor de cei de-acasă!”

Dumitru St. Gheorghe (03.02.1917-09.05. 2000), bunicul mamei mele pe linie maternă din satul Ghimpați, Județul Dâmbovița. Între anii 1939-1945 și-a efectuat stagiul militar, a participat la al Doilea Război Mondial pe frontul de Est, la teribila înclăștare de la Stalingrad, unde a fost prins și luat prizonier de ruși, dar cu ajutorul lui Dumnezeu s-a întors teafăr acasă, fiind însă marcat pentru toată viața de încercările cumplite ale războiului, de amenințarea permanentă a morții. Pe de altă parte, prima nuntă din sat de după război a fost a lui și a străbunicii mele, Elena, fiica lui Cristea I. Vasile.

Peșu P. Dumitru (16.09. 1914 -22.02.1992), bunicul mamei pe linie paternă, din comuna Crângeni, județul Teleorman, a participat la al Doilea Război Mondial. În timpul conflagrației, a fost rănit pe 17 septembrie 1941 la Dalnik, la Cotul Donului, și spitalizat timp de două săptămâni la Odessa. A primit Diploma Recunoștința Ostașului Dezrobitor din partea Regelui Mihai I. Fratele lui, **Peșu P. Paraschiv**, a fost dat dispărut pe frontul din Est, iar bunicul meu, tatăl mamei mele, i-a purtat numele în memoria acestuia.

Bunica mea, copilă fiind, își amintește că la mult timp după încheierea războiului, treceau prin sat căruțe cu invalizi de război care cerșeau o bucată de pâine, iar oamenii miloși, chiar dacă și ei erau afectați, pe de o parte de război, iar pe de altă parte de seceta cumplită din 1946, ofereau din puținul lor, dovedind umanism și empatie.

Gheorghe Mihail(1918-2003), bunicul tatălui pe linie paternă, din satul Grosu, județul Purani, a participat la al Doilea Război Mondial, din Cotul Donului până în Munții Tatra, fiind rănit în mâna dreaptă. A fost soldat în regimentul 2 Călărași.

Mitrea A. Marin (1915 - 1955), bunicul tatălui pe linie maternă, din satul Purani, județul Teleorman. A fost sergent în regimentul 9, Vânători Gardă, compartimentul Cadre și instrucție. A fost rănit în obrazul drept de o schijă, care ulterior, nefiind scoasă din organism, i-a cauzat moartea.

În ciuda faptului că această conflagrație mondială a lăsat urme adânci în memoria colectivă, acești eroi ai neamului românesc și ai familiei mele au renăscut din propria cenușă și și-au întemeiat familii, iar noi, urmașii lor trebuie să le purtăm vie memoria, să-i cinștim și să ne iubim patria așa cum au iubit-o ei.

Străbunicul Peșu Dumitru⁴

⁴ Arhivă personală fam. Peșu Maria

Monumentul cinstirii eroilor căzuți în Războiul pentru Independență din 1877, Primul Război Mondial și al Doilea Război Mondial, comuna Crângeni, județul Teleorman

Mausoleul de la Mărășești ridicat în cinstea eroilor neamului românesc din Primul Război Mondial

Străbunicul meu a fost Sanitar în Al Doilea Război Mondial

Ionescu Teodora cls. a VI-a B

În serile de iarnă, la gura sobei, străbunicul povestea unele întâmplări din vremea când el era în al Doilea Război Mondial.

Străbunicul, Pantilie Stan, fiind țăran, a fost repartizat la Detașamentul Sanitar din spatele frontului care se ocupa cu acordarea primului ajutor, răniților. Într-o zi, urmând linia frontului, între două localități, a văzut o mână lângă mâna lui, cu o rană gravă de la un obuz. Străbunicului i s-a făcut milă de el și l-a legat lângă caii care îi avea la căruța cu care transporta medicamente. După câteva zile, într-o noapte, au fost obligați să treacă râul Tisa pe un pod de vase. Când ajunseseră la jumătatea podului, caii s-au speriat de la zgomotul tunurilor și mânzul a fost împins brusc, a căzut în râu spre amonte. Străbunicului i-a părut rău că l-a pierdut, el iubea foarte mult caii, deoarece acasă avea multe animale. După ce a traversat podul, pe malul celălalt, nu mare i-a fost mirarea când a văzut cârlanul că ieșise singur din apă și se scutura de apa rece a râului Tisa. L-a legat iar la căruță și l-a păstrat până la finalul războiului. După câteva săptămâni, au ajuns într-un orașel din Ungaria, unde au fost cantonați între Crăciun și Anul Nou. În ultima zi a anului, unui camarad al bunicului i-a venit ideea să improvizeze niște biciuri din hamuri și frânghii și să colinde pe la casele localnicilor. Localnicii, cu toate că nu cunoșteau limba celor care le urau „La mulți ani!” i-au omenit cu mere, pere, vin, slănină, pâine. Din toate cele strânse au încropit o masă copioasă serbând trecerea în noul an 1945.

În timpul urmăririi trupelor germane de către români și trupele aliate au ajuns în Munții Tatra din Cehoslovacia. Acolo s-au dus lupte foarte grele unde au murit mii de soldați. Într-una din zilele care erau puțin mai liniștite din punct de vedere militar, străbunicul era împreună cu un prieten din Zimnicea și depăneau amintiri, deodată au auzit sirenele care au dat alarma de atac aerian din partea germanilor. Când au început avioanele germane să străbată cerul, s-au despărțit, fugind fiecare în altă parte. După încetarea bombardamentului, străbunicul l-a căutat pe prietenul lui și l-a găsit decedat sub un zid care se prăbușise peste el, doar picioarele îi rămăseseră afară. A vrut inițial să-l scoată de sub dărâmături și să-l îngroape creștinește, dar a primit ordin să părăsească zona, pentru că mai urmau alte bombardamente ale aviației germane. Înainte de a se despărți de cadavrul prietenului său, cu o strângere de inimă, i-a luat încălțăminte din picioare. A făcut acest gest deoarece încălțăminte sa era mult mai uzată decât a decedatului.

Când trupele germane au fost învinse și au primit ordin de retragere, străbunicul a intrat într-un magazin abandonat și a luat câteva linguri, furculițe, cuțite și două foarfeci.

Când a ajuns acasă, prima grijă a fost să anunțe familia prietenului său. Când a găsit-o le-a dus și lor jumătate din tacâmuri și o foarfecă.

Străbunicul meu și camarazii de luptă

Străbunicul meu cu colegii de școală⁵

⁵ Arhivă personală Ionescu Teodora, ambele fotografii

Militarii din familia mea

Tudor Petrescu, cls. a VI-a B

Străbunicul meu a participat la al II-lea Război Mondial și adesea îmi povestea întâmplări din acea perioadă. Cel mai mult m-a impresionat descrierea întoarcerii în țară după încercuirea de la Odessa, unde Armata Română a pierdut zeci de mii de soldați. Ca să nu cadă prizonier la ruși și să fie dus în Siberia, străbunicul împreună cu alți camarazi au hotărât să plece pe jos spre țară. Au făcut rost de provizii și au pornit la drum. Mergeau numai noaptea ca să nu fie văzuți, iar ziua se odihneau în vreo pădure sau în lanurile de porumb. După ce au terminat proviziile, au mâncat doar fructe sălbatice și porumb crud, pentru că se fereau să facă focul, să nu fie descoperiți.

După câteva săptămâni, au ajuns în țară și au plecat fiecare la casa lui. Când a ajuns acasă, străbunicul era atât de slab și murdar, încât mama lui abia l-a recunoscut. Hainele erau pline de păduchi, încât a trebuit să le dea foc.

După ce s-a pus pe picioare s-a prezentat la o unitate militară, ca să nu fie declarat dezertor. Apoi s-a întors pe front și a avut norocul să se întoarcă sănătos acasă, unde a primit titlul de veteran de război, de care era foarte mândru.

Străbunicul meu și camarazii de luptă⁶

Bunicul din partea mamei, Florea, cât și fiul acestuia, Daniel (fratele mamei mele), poate nu întâmplător au ales cariera militară, deși războiul se terminase și era pace în țară.

Bunicul a lucrat într-o unitate militară de radiolocație din com. Furculești, jud. Teleorman, de unde, împreună cu camarazii săi, a vegheat ca pe cerul țării să nu pătrundă nici un avion inamic.

Unchiul Daniel probabil că, văzându-și zi de zi tatăl îmbrăcat în haină militară, a decis să devină și el militar de carieră, astăzi fiind ofițer la o unitate militară de geniu din Deva, jud. Hunedoara, unde, împreună cu colegii săi militari construiește fel de fel de utilități pentru trupele românești și cele ale NATO, cum ar fi: piste de aeroport, drumuri de acces, clădiri și altele.

Așadar, având o asemenea familie, cum aș putea să nu îmi iubesc țara?

Florea Căpruciu

⁶ Arhivă personală Petrescu Tudor

Sergentul Marin Mincă, a căzut prizonier la ruși

Denisa Gruia, cls. a VI-a B

Marin Mincă, s-a născut la data de 01.09.1909, în localitatea cu rezonanță istorică – Islaz, județul Teleorman – fiul lui Gheorghe Mincă, participant la răscoala țăranilor români, de la 1907 împotriva chiaburilor asupritori și fiul Arichieei, femeie de origine greacă, refugiată de pe meleaguri elene copil fiind, ajunsă undeva la sfârșitul secolului al XIX-lea, împreună cu părinții săi greci, în localitatea așezată la confluența Oltului cu Dunărea.

Marin Mincă, având vârsta copilăriei în timpul primului Război Mondial dintre anii 1914-1918, a reușit performanța de atunci, ca fiu de țărani, de a absolvi 7 clase.

În perioada interbelică, și-a lucrat cu părinții săi, puținul pământ arabil pe care îl deținea împreună cu familia sa, având o soră mai mare și un frate mai mic, compensând veniturile familiei prin muncă pe moșiile chiaburilor, moșieri autohtoni din așezările de atunci care azi, compun comuna Islaz.

În anul 1940, a izbucnit cel de-al 2-lea Război Mondial, împrejurări în care, Marin Mincă, un tânăr căsătorit cu Maria Mincă, de fată fostă Maria Mocanu (originară din țara Bârsei – o altă poveste), cunoscută la acele vremuri de „Maria Mocănoaica” și tată a doi băieți: Darie Mincă, născut în anul 1934 și Jean Mincă, născut în anul 1937, dar tatăl unei fete, Constanța Mincă, n. În anul 1940, a fost înrolat în armată, luptând pe Frontul de Est, în peninsula Crimeea și la Odessa. S-a evidențiat prin acte de eroism, ajungând să fie avansat la gradul de sergent. Astfel, în calitate de sergent, fiind comandant al unei companii a Armatei Române, undeva în vara anului 1942, a avut privilegiul de a ieși în fața mareșalului Ion Antonescu spre a-i da raportul...! Pentru acest gest, mareșalul l-a recompensat cu permisie, o lună de zile, pe care a petrecut-o la sfârșitul anului 1942 cu soția, Maria Mincă, și cu cei trei copii ai lor.

La întoarcere pe Frontul de Est, la Odessa, a „căzut” prizonier la ruși, fiind eliberat în vara anului 1943, când istoria arată că România a ”întors armele” împotriva Germaniei naziste și a aliaților, sergentul Marin Mincă a fost ”lăsat la vatră”!

La data de 13.05.1943, la 9 luni după ce a fost recompensat cu permisie de către **mareșal**, s-a născut cel de-al 4-lea copil, cea de-a doua fiică a *sergentului*, pe nume **Marina Mincă**.

Văzându-și de familie și de a-și lucra puținul pământ după lăsarea la vatră, veteranul de război Marin Mincă, a mai avut parte de cel de-al 5-lea copil, a 3-a fată, Florica Mincă, născută la 14.06.1946.

Marina Mincă, fiica sergentului veteran Marin Mincă, născută în plin război, în 1943, s-a căsătorit cu Gheorghe Gruia în anul 1962, fiind binecuvântată cu trei băieți, dintre care, mezinul, Viorel Gruia, născut la data de 16.02.1972, este... tatăl meu - **Denisa Gruia**.

Sergentul Marin Mincă, a fost binecuvântat de a fi tatăl a 5 copii și bunicul a 11 nepoți. Sunt strănepoată a veteranului de război, sergentul MARIN MINCĂ!

Străbunicul și bunicul în Armată

Ada Maria Dragne, cls. a VI-a A

Străbunicul meu a participat la cel de-al doilea război mondial alături de armata germană. A fost luat prizonier de armata rusă și dus într-un lagăr la Odessa.

În lagăr a îndurat foamea, a fost bătut cu sălbăticie, a suportat cu greu frigul care ajungea și la minus 60 de grade Celsius. Timp de 7 ani de zile a fost ținut prizonier.

Timp de 7 ani nu a văzut nici un membru al familiei sale. La întoarcerea în țară a fost decorat cu „Virtutea Militară” și a primit un hectar de pământ. În 1997 a primit legitimație de veteran de război, iar în 2003 a primit medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941 – 1945.”

Legitimația de veteran de război a străbunicului

Brevetul medaliei: „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial!”

Bunicul meu Buca Ion din Alexandria, în armată

Ada Maria Dragne cls. a VI-a A

Prima misiune ca militar

Era în aprilie 1967 și am primit sarcina de a face post de pândă în cimitirul din nordul orașului Oradea. Era întuneric beznă, stăteam ghemuit cu arma în mână, lângă o cruce de mormânt mare. Primul eveniment mi-a arătat câtă disciplină și subordonare era în Armata română.

În septembrie 1967 eram la școala de ofițeri în rezervă din Turnu Severin. Îmi amintesc că se anunțase vizita Comandantului trupelor de Grăniceri, generalul Vasile Petruț. Până la eveniment s-au făcut multe exerciții cu onorul la general. În dimineața respectivă a început o ploaie mocănească și s-a lăsat frigul. A venit generalul însoțit de comandantul de brigadă, col. Irimia Victor și de locțiitorul politic al brigăzii, locotenent colonel Soare Nicolae. Dacă ploaia mocănește și era frig, când comandantul brigăzii a dat ordinul : „*Pentru onor înainte prezentați arma!*”. Nu toate baionetele de armă erau bine aliniate, una mai în față, alta mai în spate, ca atare onorul dat generalului nu a ieșit bine. După ce generalul s-a îndepărtat cca 20 m de plutonul de onoare, locotenent colonelul a preluat comanda și a ordonat: „*De la mine în jos, toată lumea culcat!*”. I-a prins pe soldați în fața bălților. Unii ofițeri nu s-au culcat în locul unde i-a prins comanda, au ocolit bălțile. Locotenent colonelul Soare a observat acest lucru și a ordonat din nou. „*Am impresia că nu s-a înțeles comanda mea, repet, e la mine în jos, toată lumea culcat!*”. De data aceasta ofițerii care în grad erau mai mari decât locotenent colonelul Soare nu au mai ținut cont de bălțile de apă și s-au culcat acolo unde i-a prins comanda, în apă și noroi.

Un alt eveniment pe care l-am trăit în armată a fost când, în ziua de 31 decembrie 1967, pe frontieră, eram comandant de pichet și primisem ordin de la locțiitorul companiei, căpitanul Băjan Liviu să trimit mașină să-l aducă pe maiorul Burtea, locțiitorul cu pregătirea de luptă al companiei să vină în seara de Revelion să dubleze comanda. După ce a venit maiorul Burtea, acesta mi-a zis: „*Uite, tovarășe, cum e în armată, în loc să fac revelionul cu familia, am primit ordin să vin pe frontieră.!*”

În aprilie 1968 mă sună de pe graniță un militar să-mi raporteze că a prins doi cetățeni care trecuseră granița și i-a găsit în niște stufărișuri. I-a adus la pichet o patrulă trimisă de mine. Am raportat evenimentul la companie. Erau un bărbat și o femeie unguri, care intenționau să-și viziteze prietenii din România. După ce aceștia i-au recunoscut, am primit ordin de la locțiitorul politic al companiei.

Amintiri despre munca la C.A.P. (Cooperativa Agricolă de Producție)

Țăranii erau organizați în brigăzi conduse de un brigadier. O brigadă era compusă din mai multe echipe. Plecau la munca câmpului la ora 6.00, fie pe jos, dacă tarlăua era aproape sau cu remorca trasă de tractor, dacă era mai departe tarlăua. Se lucra până la 18.00 sau 19.00 cu o mică pauză pentru masă.

Din cauza faptului că se tăiaseră toți pomii pentru ca oamenii să nu stea la umbră, apa de băut din sticle se încălzea atât de tare, încât cu greu putea fi băută.. La plecarea după câmp

erau percheziționați să nu aibă produse agricole pe care să le ia acasă. Plata muncii se făcea în funcție de zilele normă realizate „în natură” adică în produse. Cu ce li se dădea pentru munca lor abia reușeau să-și ducă traiul.

Bunicul era angajat la fabrica de Rulmenți din Alexandria, actualmente SC Koyo Romania, sub patronajul japonezilor.

Era la schimbul II, în seara zilei de 4 martie 1977, la ora 21.22, au simțit că se mișcă pământul sub picioarele lor, stivele de rulmenți care erau pe mesele de lângă strung, au început să se prăbușească, la fel pereții laterali și tavanul. Ieșiți afară oamenii au constatat că magazionera de la scule rămăsese în magazie de frică, după cum i-a relatat după ce a scos-o afară. În București s-au prăbușit blocuri vechi și au murit mulți oameni, între ei actorul Toma Caragiu, cântăreața Doina Badea, regizorul Alexandru Bocăneț etc.

Alte amintiri din epoca comunistă.

Ca elemente pozitive, exista siguranța locului de muncă, existau în fiecare oraș școli profesionale care pregăteau muncitorii de mâine: strungari, rectificatori, electricieni, lăcătuși mecanici, instalatori. Astăzi școlile profesionale nu mai există. Militarii și miliția mergeau prin parcuri, restaurante și solicitau cetățenilor să prezinte legitimația de serviciu. Cine nu avea serviciu era dus la postul de miliție, după care erau obligați să accepte un loc de muncă sau duși la Canalul Dunăre-Marea – Neagră, fie la minele de cărbuni, unde unii dintre ei au murit din cauza lipsei măsurilor de protecție a muncii.

Ca elemente negative erau raționalizarea alimentelor de bază care se distribuiau pe bază de cartelă: pâinea, carnea, zahărul, uleiul. Curentul electric era furnizat cu zgârcenie, la fel și căldura de la centralele termice, apa rece, apa caldă. Programul TV era doar de 2 ore pe zi, între orele 20.00 – 22.00. Era îngrădită ieșirea din țară.

Echipa de fotbal „Olimpia Nenciulești”

Străbunicul meu a fost împușcat în ceafă și a supraviețuit

Alex Siea, cls. a VI-a B

Nu pot trece peste ziua de 14 august fără să-mi amintesc de străbunicul meu veteran de război, Gheorghe Deaconu din com. Ciofrângeni, Argeș.

Veneam des la bunici, dar într-o zi străbunicul s-a hotărât să îmi povestească despre război. A participat la acest război, a fost prizonier, a îndurat frigul, a umblat desculț prin zăpadă, a răbdat de foame zile în șir, a fost rănit și a îndurat mizeria, dar nu a făcut din asta un titlu de laudă. Nu a cerut

și nu a fost recompensat în vreun fel. Așa trebuia, așa trebuia să lupte pentru țară. Deși s-a pensionat în 1985, muncește și astăzi. În anul 2018, veteranul de război a împlinit 95 de ani și nu se lasă învins, n-a făcut-o nici pe front când a fost împușcat în ceafă, dar nici când s-a încheiat războiul.

Demn, pus pe glume când vine vorba despre nedreptate, străbunicul trăiește liniștit după o viață de chin și necazuri. Viața a fost grea pentru el, dar nu s-a lăsat doborât. Nici când era în prima linie a frontului nu a cedat. Îi trecea prin gând că nu va mai ajunge niciodată acasă, îl apuca dorul de ceilalți, dar Dumnezeu l-a iubit și a avut grijă de el. Cei doi ani petrecuți pe front l-au marcat îndeajuns încât să-și amintească printre lacrimi ce a trăit.

A băut apă din urmele de la copitele cailor pe câmp, a mâncat pe apucate și și-a văzut camarazii secerăți de gloanțe.

Acum este dezamăgit de ceea ce se întâmplă în țară și că veteranii din al doilea război mondial au fost uitați.

Străbunicul a ajuns pe front la vârsta de 21 de ani, a luptat pentru apărarea României de la august 1944 și până în aprilie 1945, alături de Regimentul 23 Infanterie. El își amintește cu exactitate cum, în decembrie 1944, alături de camarazii săi, a pornit spre prima linie a frontului. Mulți dintre colegii săi au fost împușcați sub ochii lui.

Pe 15 aprilie 1944 a fost împușcat și el în ceafă, un glonț l-a secerat, îi curgea sânge și din ceafă și din gură, și și-a pierdut cunoștința. Camarazii l-au legat cu o cămașă ca să oprească hemoragia și a fost dus degrabă la infirmerie. Cartușul a rămas sub piele și a trăit cu el 5 ani, până când a început să-i facă probleme. Doi doctori renumiți au riscat și i-au salvat viața.

Străbunicul meu a murit împușcat în luptă, pe front, în Al Doilea Război Mondial

Țone Raluca Maria, cls. a VI-a B

Străbunicul meu, Țone Dumitru în ultima poză făcută cu familia, după care a plecat în misiune și a fost ucis în luptă

Monumentul eroilor de la Licuriciu, unde apare numele bunicului meu⁷

⁷ Arhivă personală fam. Țone

Străbunicul meu Melinte Constantin, a transportat alimente și muniție în Al Doilea Război Mondial

Fusea Mihail, cls. a VI-a B

Străbunicul meu a făcut 9 ani de armată, iar între 1941-1945 a participat la Al Doilea Război Mondial. El a fost căruțaș în război. Avea o căruță cu 2 cai puternici care trăgeau la ea. Transporta alimente și muniție.

Căruța, fiind supraîncărcată, el nu mai avea loc să se urce și mergea pe jos, pe lângă cai.

Fără activitatea sa dusă la bun sfârșit, toți camarazii erau în pericol să nu fie înfometaji și să rămână fără muniție. El a avut un rol important în apărarea României.

Căruță cu cai 1944⁸

Străbunicul meu a fost ordonanță la un Colonel în al II-lea Război Mondial

Lungu Miruna, cls. a VI-a B

Străbunicul meu s-a dus să facă armata la Craiova, unde s-a împrietenit cu un Colonel pe nume Lucian, care avea doi copii, Georgian și Dinu și o soție pe nume Angelica.

Colonelul nu l-a lăsat pe străbunicul meu să participe pe front în al II-lea Război Mondial, ci l-a ținut să îngrijească de gospodăria lui, unde avea o mică fermă de animale. Colonelul Lucian ținea la străbunicul ca și la copiii săi, de aceea nu dorea să-l lase să moară.

La sfârșitul războiului străbunicul a trebuit să se întoarcă acasă, iar colonelul a rămas la Craiova. Au rămas prieteni și s-au vizitat după război.

⁸ <https://neamulromanesblog.wordpress.com/>

Frații Mihalache, invalizi de război, eroi ai celui de-Al Doilea Război Mondial

Claudia Stan, cls. a VI-a B

”Mă numesc Mihalache Ilie, veteran de război, născut pe 12 martie 1923. Am fost pe front și am fost camarad cu Ion O. Oprea și Gogu de la Mavrodin care cânta la vioară. Am făcut armata și pe urmă războiul. Am stat în război doi ani, am fost rănit, am fost decorat. Sunt frate cu Mihalache Costică și el veteran de război, născut în 1921, decedat în urmă cu 7 ani. Am fost rănit, fiind invalid de război. (Declarație dată pentru Monografia satului)”⁹

Perspectiva fiicei lui Mihalache Constantin:

„Tatăl meu se numea Mihalache Constantin, a fost veteran de război alături de frații săi, Mihalache Ilie și Mihalache Ion. Împreună cu ei și colegii de braț au luptat până la ultima suflare.

În timpul celui de-al doilea război mondial, **palma dreaptă a tatălui meu a fost amputată.**

Înainte de a pleca pe front, îmi aduc aminte și acum că a spus că va lupta cu toate puterile pentru mine și pentru mama mea. În cei doi ani cât a fost în război nu știam nimic de el, nici nu puteam dormi, gândul era doar la el, la tatăl meu.”¹⁰

Programul militar strict

Raul Ghebaur cls. a VI-a B

În data de 21.06.1977, tataie Ilie a plecat cu trenul în armată. Ajuns acolo, a aflat că soldații aveau anumite reguli pe care trebuia să le respecte în fiecare zi.

De exemplu: trezirea la ora 6.00, igiena, înviorarea, instrucția. Dimineața avea încălzirea care dura 30 minute.

Raportul dura 45 minute.

Unde a fost el, nu avea voie să primească pachete decât o dată la 2 luni.

⁹ Cf. mărturie fam. Stan

¹⁰ Idem.

Tataie a terminat armata în data de 20 octombrie 1978. Când a plecat din armată, în gară a fost așteptat cu drag de către familie.

Micii Pompieri

Andy Croitoru, cls. a VI-a B

L-am rugat pe tatăl meu să îmi spună cum era la școală în perioada comunistă, și nu mică mi-a fost mirarea să constat că a fost elev la aceeași școală la care învăț eu și sora mea. Printre multe povești, mi-a spus că în clasa a IV-a a fost în grupa „Micii Pompieri” din școală.

Am găsit în albumul familiei o fotografie foarte interesantă cu tata și colegii săi îmbrăcați cu echipament adecvat pentru concursul școlar.

Mi-a mai povestit că uneori erau duși la practici agricole, la depănușat porumbul, culesul bumbacului, culesul fructelor și a viței de vie. Elevii erau folosiți la muncă deoarece era nevoie de forță de muncă.

Pentru elevi, participarea la practică era un motiv de distracție, socializare și nu numai. Erau plătiți pentru munca depusă. Și-a cumpărat un pistol de lipit din banii obținuți, obiect ce l-a ajutat să-și practice hobbyul său, „Electronica”. El este un foarte bun electronist amator, iar pistolul de lipit îl păstrează în stare de funcționare și astăzi.

Tata și colegii săi, el este primul din stânga pe rândul al doilea¹¹

„Libimetrul” în armată

Serviciul militar era obligatoriu când tata avea 19 ani. Toți băieții de această vârstă, apti medical erau înrolați în Armata Republicii Socialiste România.

În 1989, după absolvirea liceului a fost luat în armată.

La scurt timp după depunerea jurământului militar, exact în ziua lui de naștere a primit o alarmare cu grad de război de la Comandament. Fiind destul de tineri și insuficient instruiți pentru astfel de evenimente, au fost destul de panicați, neștiind ce se întâmplă. Abia pe 22 decembrie au aflat că e vorba despre Revoluția din 1989 pentru înlăturarea comunismului.

În zona Armatei a IV-a, la Baia Mare, unde tata își efectua stagiul militar, nu au fost evenimente tragice cum s-a întâmplat în alte orașe din țară.

¹¹ Arhivă personală fam. Croitoru.

Au fost ținuți în stare de alarmă până la sfârșitul lunii ianuarie 1990, când lucrurile au început să se stabilizeze. Ușor, ușor, totul a revenit la normal, după care a revenit instruirea obișnuită, specifică armatei.

În divizia din care făcea parte exista o tradiție, când mai erau 150 de zile până la liberare, se achiziționa un „Libimetru”, „un centimetru de croitorie” (150 cm), din care se rupea câte un centimetru pentru fiecare zi care trecea și se apropia liberarea.

Tata s-a liberat în septembrie 1989 și păstrează amintirea perioadei de armată cu mult drag. El crede că efectuarea stagiului militar era benefică pentru tineri, deoarece îi responsabiliza, disciplina, învățau noi aptitudini, se dezvoltau fizic și moral.

Acum, pe timp de pace, toate povestirile despre armată sunt doar frumoase amintiri, dar în timp de război, realitatea crudă lasă urme adânci în sufletele tuturor.

Să sperăm că noi vom ști să apreciem scopul pentru care a fost făcută Revoluția din 1989 pentru noi și generațiile următoare și că vom avea parte de pace în lume.

Tata și camarazii de arme¹²

Amintiri din satul Sfințești în timpul războiului din 1941-1945

Alexandra Bodoi, cls. a VI-a A

Am aflat de la străbunica mea în vârstă de 80 de ani, Lionora Cîrstea din Sfințești, faptul că în perioada celui de Al Doilea Război Mondial, soldații germani se opreau la familiile din sat și schimbau caii lor oboseți sau bolnavi cu caii sănătoși și puternici ai oamenilor. Bărbații din sat au fost mobilizați la război, bătrânii și femeile nu se puteau opune. Unii mai ascundeau animalele și fetele de teama rușilor care nu se comportau civilizată.

Seara trebuia să acopere ferestrele cu pături sau cu ce găseau, să nu vadă avioanele care zburau peste sat și bombardau dacă vedeau lumină.

Se realizau tranșee în care te puteai ascunde în caz de bombardament.

Războiul nu este bun, să fie pace este mai bine!

¹² Arhivă personală fam. Croitoru

Amintiri din Comunism

Jianu Rafaela, cls. a VI-a B

În comunism românii au primit alimentele de bază cu porția. Comuniștii au redus rațiile de pâine, zahăr, ulei, carne și au instituit cartelele. Românii au cumpărat pâinea, zahărul și uleiul, numai pe bază de cartelă și doar de la alimentarele de cartier. Uleiul și zahărul se dădeau o dată pe lună.

Ziua în care se băga carne la Alimentară era ziua în care se formau cozi kilometrice. Puii se vindeau câte doi la pungă.

În fiecare zi oamenii stăteau la coadă la pâine, zahăr, unt.

În ziua când veneau buteliile oamenii se trezeau noaptea să prindă un loc cât mai în față la rând.

Televizoarele erau alb – negru și la ora 22.00 ecranele se umpleau de pureci dacă nu aveai antenă bună să prinzi canale la bulgari sau sârbi, după caz. Pe străzi, seara era întuneric și în case la fel, când se întrerupea curentul electric.¹³

File din carnetul de membru de partid PCR¹⁴

¹³ Cf. mărturie fam. Jianu

¹⁴ Arhivă personală fam. Ilie

Echipa de lucru la cules la struguri

Pauza de masă la munca câmpului¹⁵

¹⁵ Arhivă personală fam. Jianu

Tractorul din curtea școlii

Urmează Larisa, cls. a VI-a A

Tractorul școlar folosit la școală pe vremea pionierilor este interesant pentru generația mea, deoarece nu se mai practică asemenea activități în care să fie implicați elevii.

În regimul Ceaușescu se includea munca încă din clasele mici și copii aveau posibilitatea de a învăța muncile agricole. Cele mai întâlnite munci erau în livada cu fructe, dar și pe câmp. Elevii erau puși să muncească, aceștia depunând un efort, uneori prea mare pentru vârsta lor din punctul meu de vedere.

Când trecea o coloană cu oficialități comuniste elevii mici era puși forțat să zâmbească.

La școală se practica bătaia cu rigla, cu nuiaua, pentru elevii neascultători și care nu învățau carte.

Unchiul Ionel cu tractorul pe lotul școlii¹⁶

Jocurile copilăriei

Adrian Dumitru, cls. a VI-a A

Mama pe vremuri spunea că se juca :

Țurca, Rațele și vânătorii, Țările.

Mama s-a născut la țară, după clasa a II-a s-a mutat în Alexandria. Când era mică, muncea la curte : dădea cu sapa, prășea iarba.

Mami a prins revoluția când avea 10 ani.

În timpul comunismului, mama practica la școală diverse activități agricole precum: culesul de roșii, culesul de bumbac, cules de mazăre etc.

Tatăl meu vitreg când era mic, se juca împușca-tea cu țevile cu cornete. Alte jocuri pe care le-a mai practicat: Război, Țurca, Purceaua, Fotbal, Tenis de masă, Groapa cu vigniete, iarba cu cuie. Tata a prins Revoluția la vârsta de 22 ani. A participat păzind obiectivul Prefectura.

Amintiri din epoca trecută

Gheorghe Sergiu Mario, cls. a VI-a A

Școala în timpul comunismului era puțin diferită față de acum. În timpul școlii, toți elevii erau îmbrăcați cu uniforme școlare. De exemplu: șoimii patriei, pionierii și UTC – iștii.

¹⁶ Arhivă personală fam. Urmează

Elevii participau la culegerea plantelor medicinale pe care le puneau în podul școlii sau în alt spațiu amenajat pentru uscare. La școală, elevii se adresau cu tovarășul director, tovarășa învățătoare, tovarășa profesoară, tovarășul profesor, tovarășul învățător.

În acele timpuri, elevii care nu luau la liceu, mergeau la școli profesionale unde învățau o meserie: electricieni, strungari, bobinatori, sudori etc.

Viața era foarte grea, deoarece alimentele cum ar fi pâinea și zahărul se dădeau pe cartelă în funcție de numărul de persoane din casă.

Oamenii munceau în fabrici și uzine de luni până sâmbăta și uneori duminica.

La recoltarea de toamnă luau elevii, militarii. Armata era obligatorie.

Amintiri din trecut ale familiei mele

Maria Nedelcu, cls. a VI-a A

Mama: „În timpul școlii trebuia să facem practică agricolă. Mergeam la Cooperativa Agricolă de Producție (Colectiv), însoțiți de unul dintre profesori. Ne așezam lângă niște grămezi uriașe de sfeclă de zahăr, pe care noi elevii trebuia să o sortăm. Unii copii se băteau cu sfeclă, de multe ori făceam cucuie de la lovitură, de ne durea capul. Uneori mergeam la cules de bumbac, bame, struguri, etc.

Un joc haios era „Țurca”. Se făcea o groapă în pământ, aveam un lemn de vreo 6-7 cm, ascuțit puțin la capete. Pe Țurcă erau scrijelite cifre romane. Cu un alt băț de cca 50 cm îl loveam ca să sară. Cu cât sărea mai departe, cu atât era un avantaj, deoarece se numărau pașii. Când sărea în aer trebuia să-l lovim să se ducă cât mai departe. Era periculos, se puteau întâmpla accidente, dacă te pica în ochi puteai rămâne chior.

Am avut un bunic din Tătărăștii de Jos care a luptat în al doilea război mondial și a fost rănit la mâna stângă de un glonț și i-a rămas o cicatrice, pe care a purtat-o toată viața.”

De la stânga la dreapta, cu străbunicul Dumitru Mihail din Tătărăștii de Jos: Sofica (sora mare a mamei), Sandu (frate, penultimul copil), Elisa (mama) și Florica (a doua fiică), anul 1980.

Tata: „Într-o zi de februarie, pe la sfârșitul unei săptămâni s-a anunțat un incendiu la o casă. Am intervenit cu 3 colegi de-ai mei, care au intrat în casă, iar eu m-am urcat pe acoperiș pentru a da țiglele jos ca să sting focul. Noi nu am mai putut să tăiem furtunul ca să scoatem butelia, așa că a explodat butelia și pe mine m-a aruncat 4-5 m în aer și la 15 m într-o altă grădină. Mi-a luat foc bocancul și colegii m-au stins.”

Amintiri din perioada comunistă

Alis Pârșoagă, cls. a VI-a A

Pe vremea comunismului, lucrurile nu erau deloc asemănătoare cu cele din prezent. Confortul de astăzi era greu de obținut în acele timpuri.

Având salarii mici și 3 copii de crescut, lucrurile nu erau chiar așa ușoare pentru mine și soțul meu. Hrana și alte produse necesare traiului se găseau foarte greu, iar pentru acestea trebuia să așteptăm la cozi lungi, aproape interminabile. Creșterea animalelor a devenit o necesitate având în vedere că în magazine nu puteai găsi și cumpăra prea multe bunuri.

Dar și animalele acelea trebuiau hrănite, așa că după programul de lucru mergeam alături de familia mea la munca câmpului.

M-am angajat la I.P.T.E. Alexandria (Întreprinderea de Tablouri și Panouri Electrice). Lucram foarte mult, în majoritatea zilelor 10 – 12 ore, inclusiv sâmbetele și duminicile. Era un program de lucru foarte strict. Panourile și tablourile electrice erau foarte utile, fiind folosite la construirea mașinilor, de aceea numărul angajaților era foarte mare.

Dar, după comunism, lucrurile au început să meargă mai bine, încetul cu încetul.¹⁷

NUNTA CU COLĂCERI ÎN ALEXANDRIA, JUD. TELEORMAN

Obiceiul colăcerilor la nuntă este realizat de un grup de tineri, număr impar, care veneau călare pe cai.

Băieții purtau cizme de piele, de călărie, pantaloni negri și cămașă albă. Caii erau împodobiți cu ciucuri, funde și panglici.

Obiceiul începea la casa ginereului, apoi plecau spre nași, iar apoi la casa miresei. Când alaiul ajunge la casa socrilor, unul dintre tineri spunea o urare specială pentru astfel de ocazii.

Această tradiție se încheia la biserică.¹⁸

Colăcerii la nuntă în Alexandria¹⁹

¹⁷ Cf. mărturie bunica Pârșoagă Alice

¹⁸ Cf. mărturie tata Pârșoagă Alice

¹⁹ Arhivă foto fam. Pârșoagă. Foto cal de la fam. Gheorghe Sergiu Mario

Trasul cu pușca la nuntă

Urmează Larisa, cls. a VI-a A

Mi-a povestit bunicul meu, pe nume Marian, că participa la o nunție tradițională românești din satul natal, călare pe cal.

Iar acest obicei nu se mai reproduce în zilele noastre. Bunicul era îmbrăcat în straie populare și purta pe cap căciulă cu păr fals. Arma din mână acestuia se folosea de obicei la nuntă pentru a trage focuri în aer.

Obiceiul era asemănător cu al călușarilor, dar pe lângă dans în foarte multe cazuri se trăgea cu armele la dorința însurășilor.

Monumentul eroilor din com. Ștorobăneasa

Urmează Larisa, cls. a VI-a A

Monumentul a fost realizat de echipa Stră-străbunicului meu care era construită din tovarăși din sat. Monumentul închinat eroilor care au pierit pentru țară însemna foarte mult pentru Comuna Ștorobăneasa.

Predarea proiectului s-a realizat mai greu din cauza ploilor. Stră-străbunicul povestea buniciei că în săptămâna ploilor abundente utilajul cu care transportau betonul s-a împotmolit între case și cu greu au mai scos-o de acolo.

Întârzierea a fost de patru, cinci zile, dar au reușit să finalizeze monumentul.

La inaugurare s-a adunat tot satul, în acea seară să sărbătorească marele monument, iar stră-străbunicul nu au uitat asta până în ziua în care a închis ochii definitiv, acum 20 de ani.

Străbunicul Urmează Ion și tovarășii lui²⁰

²⁰ Arhivă personală fam. Urmează

File din istoria familiei Georgescu

Nicolas Georgescu, cls. a VI-a B

Marian Georgescu este fiul cel mare al lui Ilie Georgescu și Saveta (născută Crihan). Aceștia s-au căsătorit la Mangalia, unde Ilie era subofițer în Ministerul Apărării, iar Saveta muncitoare la Șantierul Naval. Saveta este fiică de țărani din comuna Dolhasca de lângă Suceava și are doi frați (Dumitru și Ion în Suceava) și două surori (Lia în Mangalia și Victoria în Pașcani).

Bunicul, Ilie Georgescu s-a născut în anul 1951 în comuna Mavrodin, având două surori mai mari (Georgeta, căsătorită Beca în Făgăraș, mamă a trei ingineri, și Maria, căsătorită Vertan în Timișoara) și una mai mică (Teodora căsătorită Stoica, în Rm. Vâlcea).

Părinții bunicului Ilie au fost Nicolae Georgescu născut în 1921 și Anghelina, născută în 1923, la Mavrodin din părinții plugari, Marin și Dobra Manea. Nicolae Georgescu a fost ultimul din cei 5 fii ai soților Savu Georgescu și Sanda, născută Voicu în Mavrodin. Trei frați ai lui Nicolae Georgescu au fost meseriași în București și au avut acolo familii, iar el și fratele cel mare au trăit toată viața la Mavrodin, fiind țărani agricultori. Străbunicul Nicolae și frații lui au fost mobilizați în al doilea război mondial și au rămas în viață toți, unul dintre ei fiind rănit fără sechele. După înființarea gospodăriei colective în 1957, la Mavrodin, Nicolae Georgescu a fost contabil aici mai mulți ani, apoi muncitor navetist la o fabrică din Alexandria. El și soția lui au murit în anul 2002.

Tatăl străbunicului Nicolae, Savu Georgescu, s-a născut în anul 1879, ca fiu al lui Marin și Stanca. A participat la primul război mondial și într-un atac al austrieșilor, pe Valea Oltului, în toamna anului 1916 a fost împușcat în picior, fiind luat prizonier. A stat într-un lagăr de prizonieri lângă Tg. Jiu până la sfârșitul războiului în 1918, când a fost eliberat.

Tatăl lui Savu Georgescu, Marin, s-a născut în jurul anului 1850, în fostul sat Repezi, de lângă Mavrodin, devenit cartier (mahala) al târgului Mavrodin. Părinții lui au fost Gheorghe Țițirigă și Ioana, născuți probabil în primii ani ai secolului al XIX-lea (1800 și ceva). Marin a avut cel puțin patru frați și două surori. Unul dintre frați, mai mare, a purtat numele Stancu Gheorghe Țițirigă. Marin însă a fost cel care și-a asumat un nume de familie în conformitate cu recomandările Codului civil din 1864, care prevedea ca fiecare cetățean să fie identificat prin nume de botez alături de numele de familie (patronim), acesta din urmă transmițându-se obligatoriu descendenților. Dacă până atunci numai unele familii (în special cele boierești) își asumaseră nume de familie, oamenii simpli erau identificați prin numele de botez la care se adăuga numele tatălui. De exemplu, un Petre, fiul lui Năstase și al Anei, era cunoscut și menționat în documente ca Petre sin (fiul lui) Năstase, iar de pe la mijlocul secolului al XIX-lea Petre Năstase. Dacă Petre ar fi avut ca fii pe Ion și Florea, aceștia s-ar fi numit Ion (sin) Petre și Florea (sin) Petre. Or lipsa de continuitate a patronimului crea serioase probleme în stabilirea filiației și a drepturilor civile ale cetățenilor.

Marin, fiul lui Gheorghe Țițirigă, a fost un om, cu bună știință de carte pentru vremea sa, căci așa se explică faptul că în perioada 1873-1881 a avut funcția de logofăt sau funcționar al comunei, adică de notar sau secretar al primăriei locale, funcție care se ocupa în urma unei examinări oficiale. În această calitate de funcționar comunal a renunțat la numele de familie al tatălui său și a preferat un nume de familie cu formă specific românească, adjectivală, adică terminat în *escu* și având ca rădăcină numele tatălui, Gheorghe. Astfel, Marin s-a numit Gheorghescu sau Georgescu, pentru ca urmașii săi să se numească numai Georgescu. Alternanța în acte a formelor patronimice Gheorghescu și Georgescu se poate explica prin faptul că înlocuirea în 1864 a alfabetului chirilic cu cel latin la scrierea în limba română nu a fost clar stabilită de la început. Este vorba de sunetele compuse che, chi, ghe și ghi care se scriau inițial fără litera *h* și astfel apărea o confuzie de scriere, deși pronunția era cea normală, obișnuită. Cu timpul această problemă de scriere a fost reglementată, dar în documentele deja existente numele reale precum Gheorghescu sau Anghelescu au rămas în forma Georgescu și respectiv Angelescu, transmițându-se astfel generațiilor următoare care le pronunță ca atare. În cazul fraților lui Marin Georgescu, nici unul nu și-a asumat patronimul Georgescu sau Gheorghescu. Un frate, Stancu, având patru copii, este numit în toate actele Stancu Gheorghe sau Stancu Gheorghe Țițirigă.

Marin Georgescu a fost căsătorit cu Stanca cu care a avut 4 copii: doi băieți (Savu și Ion) și două fete (din care una a murit la vârsta de 4 ani, rămânând în viață Paraschiva). Marin Georgescu a murit foarte tânăr, în noaptea de 31 decembrie 1881/1 ianuarie 1882, fiind bolnav de pneumonie. Avea în jur de 32 ani. Văduva Stanca nu s-a recăsătorit, pe fiul cel mic, Ion, l-a dat spre înfiere familiei Pătrănescu

din Buzescu, fiica Paraschiva s-a căsătorit în Nenciulești, iar fiul Savu a rămas în casa părintească, căsătorindu-se cu Sanda, tot din Mavrodin, din familia Voicu.

Gheorghe Țițirigă, tatăl lui Marin Georgescu, născut pe la anul 1800, a murit în anul 1870, la 13 ani după decesul soției Ioana. A fost fiul lui Marin și fratele lui Stan Țițirigă. Patronimul Țițirigă ,pare să fi fost purtat nu numai de frații Stan și Gheorghe, ci și de tatăl lor, Marin. Acest patronim a fost moștenit de alți descendenți ai acestor doi frați, existând și astăzi în comuna Mavrodin.

Mătușa mea, Maria Georgescu (Vertan) a contribuit la cercetarea istorică a județelor Teleorman și Timiș

Maria Vertan, mătușa paternă, născută Georgescu în 1948, în comuna Mavrodin, este cel de-al doilea copil din cei patru copii ai lui Niculae și Anghilina Georgescu.

„A absolvit în anul 1966 Liceul „Petru Rareș”, din Piatra Neamț și este licențiată a Facultății de Istorie –secția arhivistică a Universității din București (1971).

A lucrat ca arhivist la filialele Arhivelor Statului din București (1993-1996) , iar din 1997 a funcționat în calitate de consilier superior la Direcția Județeană Timiș a Arhivelor Naționale, în anul 2000 ocupând funcția de director a acestei direcții județene . A absolvit în cadrul Școlii de perfecționare arhivistică cursul de sigilografie, genealogie și heraldică.

Este coautoarea unor ediții de documente, iar în reviste de specialitate centrale și zonale a publicat numeroase articole și studii, bazate aproape în exclusivitate pe documente istorice .

- Maria Georgescu, Gheorghe Popa: *Documente privind istoria orașului Alexandria, 1833-1983*, București, 1984;
- Maria Georgescu, Gheorghe Popa: *Documente referitoare la istoria județului Teleorman 1441-1700. Catalog*, vol. I, București, 1989;
- Maria Vertan: *Sigilii de sațe, comune și târguri din Banatul istoric (secolele XVIII - XIX). Catalog*, Timișoara, 2006;
- Maria Vertan: *Colecția de matrice sigilare a Muzeului Banatului*, Timișoara, 2007, 2008
- Maria Vertan: *Sigiliile târgurilor și localităților rurale din Banatul istoric (1760 - 1919)*, Timișoara, 2014;
- Maria Vertan, Ecaterina Țânțăreanu, *Mavrodin. Istoria unui târg (1810-1864)*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2017”.²¹

Mama și mătușa Maria la biroul de lucru²²

²¹ Maria Vertan, Ecaterina Țânțăreanu, *Mavrodin. Istoria unui târg (1810-1864)*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2017, p. 328.

²² Arhivă personală fam. Georgescu Nicoleta.

Cercul pedagogic al profesorilor de istorie zona – Alexandria – Zimnicea.

În data de 02.12. 2019 s-a desfășurat cercul pedagogic al profesorilor de istorie ce a avut ca temă: „Documentarea despre persecuțiile autorităților asupra opozițiilor politice și grandoarea sistematizării urbanistice în perioada comunistă”.

Am asistat la o prezentare a obiectivului istoric de către custodele Fortului 13 Jilava, Stan Stoica, profesor istorie la Școala nr. 2 Jilava și autor de manuale școlare de Istorie și Educație socială. S-a prezentat un material PPT despre istoria Fortului 13 Jilava. A fost prezent și purtătorul de cuvânt al Penitenciarului Jilava, Comisar de Penitenciare Cristian Erving MICU.

Am lucrat la mesele interactive unde erau planurile închisorii, interviuri cu foștii deținuți politici și alte documente și aplicații practice.

După discuții am vizitat întreg fortul, care a fost închisoare pentru cei închiși politic în regimurile autoritare din trecut. Toți profesorii au rămas impresionați de condițiile inumane la care au fost supuși deținuții din acest fost penitenciar de tranzit către alte închisori. De asemenea am vizitat și locurile unde au fost afeturile de tun în perioada regelui Carol I, celula unde a fost reținut Mareșalul Ion Antonescu și alte celule ale altor demnitari români.

La ora 12.30 ne-am deplasat către obiectivul Palatul Parlamentului pe șoseaua de centură, Bragadiru, Calea Rahovei, Calea 13 septembrie. Aici am fost primiți de dl. Bratu, funcționar în cadrul Palatului Parlamentului.

S-a servit prânzul la o cantină, împinge tava, unde prețurile erau accesibile, ex: 3 lei ciorba de legume, 7 lei ciorba de fasole cu ciolan, 2,5 lei salata de varză, 0,70 bani o chiflă etc. Nu se serveau băuturi alcoolice.

Am vizitat cu un ghid locul de activitate al grupurilor parlamentare politice, diverse săli și holuri din Palatul Parlamentului, unde am observat megalomania lui Nicolae Ceaușescu, președintele României între 1974-1989 (din 1965 Secretar General PCR), inițiatorul construcției monumentale.

La ora 16.00 am mers în loja, la Senat. La 16.30 a început Ședința în plen a Senatului României unde am fost salutați de președintele Senatului, Teodor Meleșcanu și aplaudați de senatorii prezenți. Am asistat la votul pentru cumpărarea de avioane multirol din Portugalia, 42 voturi pentru și 24 împotriva.

Pe holurile Parlamentului am discutat cu senatorii PNL Alina Gorghiu și Eugen Pîrvulescu despre faptul că membrii cercului nostru nu sunt de acord cu eliminarea istoriei ca disciplină distinctă în planul cadru. Ne - au spus că nu se va întâmpla așa ceva.

La ședința solemnă, cu ambele camere reunite, de Ziua Națională a României, unde a fost prezent și dl. președinte Klaus Johannis, nu am avut acces din motive de securitate. S-a încheiat la 16.20.

A fost o activitate didactică din care am avut multe lucruri de învățat.

Considerăm că s-a îndeplinit obiectivul general: Perfecționarea competențelor metodologice ale profesorilor de istorie pentru îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ în școlile din zona Alexandria – Zimnicea.

Responsabil cerc pedagogic, prof. Cătălin Ionuț Florea

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Alexandru Puiu, cls. a VI-a B
Alexandru Gabriel Nădrag, cls. a VI-a B
Gheorghe-Mitrea Petru-Alexis, cls. a VI-a B
Ionescu Teodora cls. a VI-a B
Tudor Petrescu, cls. a VI-a B
Denisa Gruia, cls. a VI-a B
Ada Maria Dragne, cls. a VI-a A

Alex Siea, cls. a VI-a B
Țone Raluca Maria, cls. a VI-a B
Fusea Mihail, cls. a VI-a B
Lungu Miruna, cls. a VI-a B
Claudia Stan, cls. a VI-a B
Raul Ghebur cls. a VI-a B
Andy Croitoru, cls. a VI-a B
Alexandra Bodoi, cls. a VI-a A
Jianu Rafaela, cls. a VI-a B

Urmează Larisa, cls. a VI-a A
Adrian Dumitru, cls. a VI-a A
Gheorghe Sergiu Mario, cls. a VI-a A
Maria Nedelcu, cls. a VI-a A
Alis Pârșoagă, cls. a VI-a B
Nicolas Georgescu, cls. a VI-a B

Prof. coordonator
Cătălin Ionut Florea

ISSN 2601-6990

ISSN-L 2601-6990